

Sygn. akt *XVII AmE 150/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>Sędzia SO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.** (dawniej: (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (...))

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o zmianę decyzji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 27 lutego 2018 roku Nr (...)(...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyk kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmE 150/18*

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 27 lutego 2018 r. Nr (...) (...), na podstawie art. 155 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.) w związku z art. 47 ust. 1 i 2 oraz art. 30 ust. 1 i art. 45 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220 ze zm.) po rozpatrzeniu wniosku z dnia 26 września 2017 r. w sprawie zatwierdzenia zmiany II taryfy dla ciepła przedsiębiorstwa energetycznego: (...) Sp. z o.o. siedzibą w S. (...) odmówił zmiany decyzji Prezesa URE Nr (...) z dnia 16 stycznia 2017 r., zatwierdzającej II taryfę dla ciepła Przedsiębiorstwa.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła strona powodowa. Zaskarżonej decyzji zarzuciła:

1. naruszenie art. 45 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w zw. § 28 Rozporządzenia Ministra Energii z dnia 22 września 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (dalej: Rozporządzenie Taryfowe) polegające na przyjęciu,

iż należna spółce (...) Sp. z o.o. stopa zwrotu z kapitału jako element kosztowy w zatwierdzonej II taryfie dla ciepła powinna stanowić źródło pokrycia dodatkowych kosztów spółki (...) Sp. z o.o. związanych ze wzrostem cen mialu węgla kamiennego w trakcie obowiązywania zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki II taryfy ciepła, podczas gdy takie założenie jest sprzeczne z celem instytucji zwrotu z kapitału, który stanowi wskaźnik zysków udziałowców spółki, co jest zgodne z celem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością tj. prowadzeniem działalności gospodarczej o charakterze zarobkowym, a zatem m.in. nakierowanej na osiągnięcie zysku;

2. naruszenie art. 3 pkt 21 u.P.E. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż poniesiony przez (...) Sp. z o.o. koszt zakupu paliwa nie stanowi kosztów uzasadnionych z uwagi na niewykazanie - w ocenie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki - przez spółkę (...) Sp. z o.o. dochowania należytej staranności w wyborze dostawcy paliwa w postaci mialu węgla, podczas gdy z przedłożonych przez spółkę (...) Sp. z o.o. dokumentów w postaci wydruków zapytań wysłanych drogą elektroniczną i wydruków internetowych cenników przedsiębiorstw węglowych oraz wiedzy Prezesa URE posiadanej z urzędu w zakresie cen mialu węglowego bezspornie wynika, iż zawarta przez (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. umowa o dostawę odpowiada wymogom dążenia do minimalizacji kosztów zakupu paliw, gdyż wynikająca z tej umowy cena odpowiada cenom rynkowym (wręcz była niższa od cen rynkowych), gdyż spółka (...) Sp. z o.o. kierując się zasadą najniższych kosztów zakupu paliw negocjowała ceny zakupu paliw z dostawcami dla całej grupy podmiotów (...) w ramach procedury przetargowej, przy czym zakup większej ilości paliwa (dla całej grupy (...)) umożliwił uzyskanie niższych cen, a tym samym została zawarta z zachowaniem należytej staranności przy zakupach paliwa;

3. naruszenie art. 23 ust. 1 u.P.E. w zw. z art. 45 ust. 1 u.P.E. i art. 47 u.P.E. w zw. z § 28 Rozporządzenia Taryfowego polegające na niezastosowaniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zasady równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw poprzez przedłożenie interesów odbiorców nad interesem przedsiębiorstwa energetycznego wskutek przyjęcia, iż to przedsiębiorca energetyczny powinien w całości ponieść ujemne skutki wzrostu cen paliwa, podczas gdy taryfa nie tylko powinna chronić odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen i stawek opłat, ale - co równie istotne - powinna także być ustalona w sposób między innymi zapewniający pokrycie kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych wraz z uzasadnionym zwrotem z kapitału zaangażowanego w tę działalność;

4. naruszenie art. 155 kpa w zw. z § 28 ust. 1 Rozporządzenia Taryfowego poprzez ich niezastosowanie skutkujące odmową zmiany decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) (...) z dnia 16.01.2017 r. zatwierdzającej II taryfę ciepła dla (...) Sp. z o.o., podczas gdy wzrost cen zakupu paliwa (mialu węglowego) stanowi nieprzewidzianą i istotną zmianę warunków wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorstwo energetyczne, przy czym wnioskowana przez (...) Sp. z o.o. zmiana II taryfy ciepła miała zapewniać mu jedynie pokrycie rzeczywiście ponoszonych kosztów z tytułu wzrostu cen zakupu paliwa, przy zachowaniu przez (...) Sp. z o.o. uzasadnionych kosztów w rozumieniu u.P.E., a zatem za wnioskowaną zmianą taryfy przemawia słuszny interes strony tj. (...) Sp. z o.o., a przy tym nie sposób jest uznać by wzrost cen i stawek o 9,10 % był nieuzasadniony i jako taki naruszał interes odbiorców czy też interes społeczny;

5. naruszenie § 26 Rozporządzenia Taryfowego w zw. z art. 23 ust. 1 u.P.E. polegające na nieuprawnionym pozbawieniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki należnej przedsiębiorstwu energetycznemu uzasadnionej wysokości zwrotu z kapitału zaangażowanego w wykonywaną działalność gospodarczą związaną z zaopatrzeniem w ciepło, która powinna być odpowiednia do rodzaju wykonywanej działalności gospodarczej i ponoszonego w związku z tym ryzyka, a przy jej określaniu Prezes URE winien obowiązkowo uwzględnić:

- warunki panujące na rynkach finansowych i wynikający z nich poziom stóp procentowych, ocenę ryzyka wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorstwo energetyczne, a także wartość aktywów przedsiębiorstwa, która jest faktycznie zaangażowana w działalność gospodarczą związaną z zaopatrzeniem w ciepło;

- taką wysokość zwrotu z tego kapitału, która w kalkulacji cen i stawek opłat nie spowoduje nadmiernego wzrostu opłat ponoszonych przez odbiorców;

- oszczędności uzyskane w wyniku obniżenia kosztów działalności przedsiębiorstwa energetycznego wynikające z poprawy efektywności jego funkcjonowania;

- poziom cen ciepła z alternatywnych źródeł ciepła, które mogłyby być w sposób ekonomicznie i technicznie uzasadnione wykorzystane w celu pokrycia zapotrzebowania na to ciepło,

- zaś odmowa zmiany rzeczowej taryfy (pomimo potwierdzonego przez Prezesa URE nieprzewidywalnego wzrostu cen węgla oraz próba przerwania tych kosztów w całości na Przedsiębiorstwo energetyczne m.in. poprzez odmowę zmiany taryfy praktycznie wyłącznie z tego powodu, że w zmienianej taryfie ustalony został, zgodnie z Rozporządzeniem Taryfowym zwrot z kapitału), stanowi niedozwoloną ingerencję Prezesa URE w jedną z istot prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwo energetyczne oraz naruszenie wspomnianych wyżej norm prawnych;

6. naruszenie art. 155 kpa w zw. z § 28 ust. 1 in fine Rozporządzenia Taryfowego poprzez niewykonanie przez Prezesa URE w ramach przedmiotowego postępowania szczegółowej analizy i oceny skutków zmian warunków wykonywania działalności gospodarczej przez Przedsiębiorstwo energetyczne w rozumieniu Rozporządzenia Taryfowego spowodowanych znacznym (albowiem kilkudziesięcioprocentowym) wzrostem cen mialu węglowego skutkujących koniecznością zmiany wprowadzonej do stosowania II Taryfy dla ciepła zatwierdzonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) z dnia 16.01.2017 r., a tym samym brak wyjaśnienia progu istotności zmiany cen mialu węglowego dla prowadzonej przez skarżącego działalności gospodarczej,

7. naruszenie art. 8 kpa poprzez naruszenie zasady pogłębiania zaufania uczestnika postępowania do władzy państwowej wskutek wydania decyzji odmawiającej zmiany zatwierdzonej taryfy dla ciepła z uwagi na wzrost cen paliwa, podczas gdy w stosunku do innych przedsiębiorców energetycznych Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w podobnych okolicznościach faktycznych i prawnych (tj. przy podobnym wzroście cen paliw oraz podobnym udziale kosztów zakupu paliw w łącznych planowanych kosztach wytwarzania ciepła i zbliżonym średnim wzroście opłat dla odbiorców z tego tytułu) uznawał, iż ziszcili się przesłanki nieprzewidywanej i istotnej zmiany warunków wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorstwo energetyczne i słusznego interesu strony przemawiające za zmianą taryfy wprowadzonej do stosowania.

Wobec powyższego powód wniósł o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji w całości (z uwagi na wydanie wyroku w sprawie po upływie okresu obowiązywania II Taryfy dla ciepła zatwierdzonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) (...) z dnia 16.01.2017 r.),

- zasądzenie od Prezesa URE kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 16 stycznia 2017 r., Nr (...) (...) zatwierdził ustaloną przez Przedsiębiorstwo II taryfę dla ciepła, na okres 12 miesięcy od dnia wprowadzenia jej do stosowania. Taryfa została wprowadzona do stosowania od dnia 1 marca 2017 r., zatem termin stosowania taryfy upływał z dniem 28 lutego 2018 r. (decyzja, k. 5-14v akt sąd.)

Pismem z dnia 26 września 2017 r. Przedsiębiorstwo wystąpiło do Prezesa URE z wnioskiem o zatwierdzenie zmiany II taryfy ciepła, poprzez zmianę cen wytwarzania ciepła oraz stawek opłat za usługi przesyłowe ciepła dla grup taryfowych odbiorców zasilanych ze źródeł opalanych mialem węgla kamiennego. (pismo wraz z załącznikami, k. 1-90 akt adm.)

W pismach z dnia 2 i 16 października 2017 r. Prezes URE wezwał Przedsiębiorstwo do skorygowania kalkulacji, przedłożenia dodatkowych wyjaśnień oraz uzupełnień potwierdzających istnienie przesłanek uzasadniających zmianę taryfy określonych w przepisach prawa. (k. 92-92v akt adm., 96-96v akt adm.)

Przedsiębiorstwo udzieliło odpowiedzi na powyższe wezwania w pismach z dnia: 5 października 2017, 7 listopada 2017 r., (pismo z 5 października 2017 r. – k. 93-94 akt adm., pismo z 7 listopada 2017 r., wraz załącznikami - k. 97-232 akt adm., pismo z 12 grudnia 2017 r. wraz załącznikami – k. 233-237 akt adm.)

Pismem datowanym na dzień 17 stycznia 2018 r. Prezes URE na podstawie art. 10 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego (dalej: k.p.a.) poinformował Przedsiębiorstwo o zebraniu materiału dowodowego oraz pouczył o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym oraz prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. W oparciu o przepis art. 79a § 1 k.p.a. poinformowano Przedsiębiorstwo, iż w toku postępowania nie wykazało ono, aby spełnione były przesłanki umożliwiające zmianę taryfy wprowadzonej do stosowania. (k. 239-239v akt adm.)

W piśmie z dnia 26 stycznia 2018 r. Przedsiębiorstwo zajęło stanowisko w sprawie oraz przedstawiło dodatkowe dokumenty i wyjaśnienia. (pismo wraz z załącznikami k. 241-278 akt adm.)

Dnia 27 lutego 2018 r. Prezes URE wydał zaskarżoną decyzję. (decyzja, k. 280-284v akt adm.)

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, których prawdziwość, wiarygodność i moc dowodowa nie była podważana w postępowaniu sądowym, jak też na podstawie twierdzeń stron.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z definicją legalną zawartą w art. 3 pkt 17 Pe, taryfa to zbiór cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania, opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne i wprowadzany jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym ustawą.

W niniejszej sprawie, powód wystąpił do Prezesa URE z wnioskiem o zmianę obowiązującej taryfy dla ciepła. Organ, w drodze decyzji odmówił zmiany decyzji zatwierdzającej II taryfę dla ciepła Przedsiębiorstwa, jako sprzecznej z art. 45 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy – Prawo energetyczne (dalej: Pe).

Funkcją przepisów artykułu 45 Pe jest określenie ramowych zasad, według których powinny zostać ustalone taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła. Stosownie do treści przepisu art. 45 ust. 1 pkt 1 i 3 Pe przedsiębiorstwa energetyczne ustalają taryfy dla paliw gazowych lub energii, stosownie do zakresu wykonywanej działalności gospodarczej: taryfy należy kalkulować w sposób zapewniający m.in.:

- pokrycie kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych w zakresie wytwarzania, przetwarzania, przesyłania, dystrybucji lub obrotu paliwami gazowymi i energią oraz magazynowania, skraplania lub regazyfikacji paliw gazowych, wraz z uzasadnionym zwrotem z kapitału zaangażowanego w tę działalność; (art. 45 ust. 1 pkt 1 Pe)
- ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen i stawek opłat (art. 45 ust. 1 pkt 3 Pe).

Zgodnie z § 26 pkt 2 rozporządzenia taryfowego, uzasadniona wysokość zwrotu z kapitału zaangażowanego w wykonywaną działalność gospodarczą związaną z zaopatrzeniem w ciepło powinna być odpowiednia do rodzaju wykonywanej działalności gospodarczej i ponoszonego w związku z tym ryzyka, a przy jej określaniu należy w szczególności uwzględniać (...) ocenę ryzyka wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorstwo energetyczne.

Konieczne jest również wskazanie, że taryfa dla ciepła została decyzją Prezesa URE z dnia 16 stycznia 2017 r. zatwierdzona na okres 12 miesięcy i wprowadzona do stosowania z dniem 1 marca 2017 r. i o jej zmianę wystąpił powód. Natomiast decyzja z dnia 27 lutego 2018 r., dotycząca odmowy zmiany tej decyzji, będąca przedmiotem niniejszego postępowania, została zaskarżona przez powoda po wskazanym – 12-miesięcznym okresie obowiązywania taryfy. Okres na jaki taryfa została zatwierdzona, upłynął, co uzasadnia, iż po dniu 28 lutego 2018 r. jej zmiana nie była już możliwa. Przedsiębiorstwo powinno zatem przedstawić i wprowadzić do stosowania z dniem 1 marca 2018 r. nową, III taryfę dla ciepła.

Treść art. 155 k.p.a. przewiduje nadzwyczajny tryb uchylecia lub zmiany decyzji ostatecznej, z zagwarantowaniem zasady ogólnej trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych. Zgodnie z jego treścią, decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleciu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony.

W pierwszej kolejności, konieczne jest wskazanie, że dla zmiany lub uchylecia decyzji, na mocy której strona nabyła prawo (lub nałożono na nią obowiązek), łącznie muszą być spełnione przesłanki: istnienie decyzji ostatecznej, za jej uchyleciem lub zmianą przemawia interes społeczny lub słuszny interes strony, zgoda strony na zmianę lub uchylecie decyzji, brak przeciwwskazań w przepisach ustaw szczególnych. Przedmiotem takiego postępowania nie jest więc merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy niejako "od nowa", lecz przeprowadzenie weryfikacji wydanej już decyzji ostatecznej pod kątem spełnienia wymienionych wyżej warunków. Brak spełnienia któregokolwiek z nich, wklucza uwzględnienie wniosku o dokonanie zmiany decyzji. Wynika to bowiem z tego, że istotą postępowania w trybie art. 155 k.p.a. jest sprawdzenie, czy w ustalonym stanie faktycznym i prawnym istnieją szczególne przesłanki, które przemawiałyby za uchyleciem lub zmianą decyzji ostatecznej. Prawna możliwość zastosowania trybu przewidzianego w art. 155 k.p.a. uwarunkowana jest zatem prowadzeniem postępowania w ramach tego samego stanu prawnego i faktycznego oraz z udziałem tych samych stron. Postępowanie prowadzone na podstawie art. 155 k.p.a. nie może zmierzać do ponownego merytorycznego rozpatrzenia sprawy zakończonej ostatecznym rozstrzygnięciem (zob. wyrok NSA z dnia 5 stycznia 2007 r., I OSK 586/06, System Informacji Prawnej Legalis, numer 601944).

Sąd orzekający w niniejszym składzie, w pełni podziela i przyjmuje za swój pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego, wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 października 2007 r., w sprawie o sygn. akt II OSK 1406/16, zgodnie z którym, przesłanka "słusznego interesu strony", to nie każdy interes strony, ale wyłącznie interes zgodny przede wszystkim z prawem i zasadami współżycia społecznego. Modyfikacja ukształtowanego ostateczną decyzją stosunku administracyjnoprawnego (poprzez jego zmianę bądź zniesienie) musi więc być społecznie akceptowalna i godna wsparcia ze strony Państwa, ze względu na cel jaki ma zostać przez tę modyfikację osiągnięty. Interes ten ma być bowiem obiektywnie słuszny, a nie jedynie zgodny z oczekiwaniem strony (System Informacji Prawnej Legalis, numer 119044).

W ocenie Sądu Okręgowego, przesłanka zawarta w omawianym przepisie nie została spełniona. Powód nie wykazał okoliczności, uzasadniających konieczność zmiany przyjętej taryfy. Przedstawione okoliczności nie są więc wystarczające, aby uznać, iż istnieją podstawy do zmiany warunków prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej. Sąd doszedł do przekonania, że odmowa zatwierdzenia zmiany taryfy przez Prezesa URE była prawidłowa.

Brak jest również podstaw do uznania, iż niedokonanie wnioskowanej przez powoda zmiany taryfy wpłynie na możliwości finansowe spółki. Przedsiębiorca, jako podmiot profesjonalny powinien zdawać sobie sprawę z tego, że ryzyko jest niejako wkalkulowane w prowadzenie działalności gospodarczej. Rację ma pozwany, twierdząc, że: „Przedsiębiorstwo energetyczne planując koszty działalność musi brać pod uwagę możliwości wystąpienia w danym roku obrachunkowym pewnych niekorzystnych zjawisk ekonomicznych, gdyż jest to związane z ryzykiem gospodarczym, którego nie sposób wyeliminować”. Złożone przez pozwanego dowody ze sprawozdań składanych Prezesowi URE przez powoda wskazują jednoznacznie, że powód w czasie 10 miesięcy obowiązywania taryfy, której zamiany domaga się Przedsiębiorca uzyskał zysk porównywany z okresem poprzednim. Powód nie kwestionował

przedstawionych danych, nie wykazał też, że jego zyski czy przychody drastycznie zmniejszyły się w związku z brakiem realizacji przez pozwanego wniosku o zmianę taryfy.

Zmiana o którą wnioskował powód, mogłaby stać w sprzeczności z interesem społecznym, stanowiącym jedną z przesłanek wymienionych przez ustawodawcę w art. 155 k.p.a. Nie wyklucza się, że uwzględnienie wniosku powoda, przyczyniłoby się do przeniesienia zmieniających się kosztów zakupu węgla na odbiorców. W konsekwencji, doprowadziłoby to do niedopuszczalnej sytuacji, w której następuje przeniesienie na odbiorców ryzyka związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej, które powinno ciążyć na podmiocie profesjonalnym – przedsiębiorcy.

Wobec powyższego bez znaczenia dla rozpoznania sprawy pozostają wnioski dowodowe powoda dotyczące przesłuchania świadka, czy dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, gdyż wobec dowodów przedstawionych przez pozwanego, a nie kwestionowanych przez odwołującego się Przedsiębiorcę, brak jest podstaw do stawiania twierdzeń, że brak zmiany taryfy mógł niekorzystnie wpłynąć na sytuację gospodarczą czy finansową powoda.

Reasumując powyższe, Sąd wskazał, iż powód nie sprostował wykazaniu, jakoby zostały spełnione przesłanki uzasadniające zmianę decyzji. Prowadziło to do stwierdzenia, iż wydana przez Prezesa URE decyzja odpowiada przepisom prawa.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, iż odwołanie strony powodowej, jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw, podlega oddaleniu na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Dariusz Dąbrowski